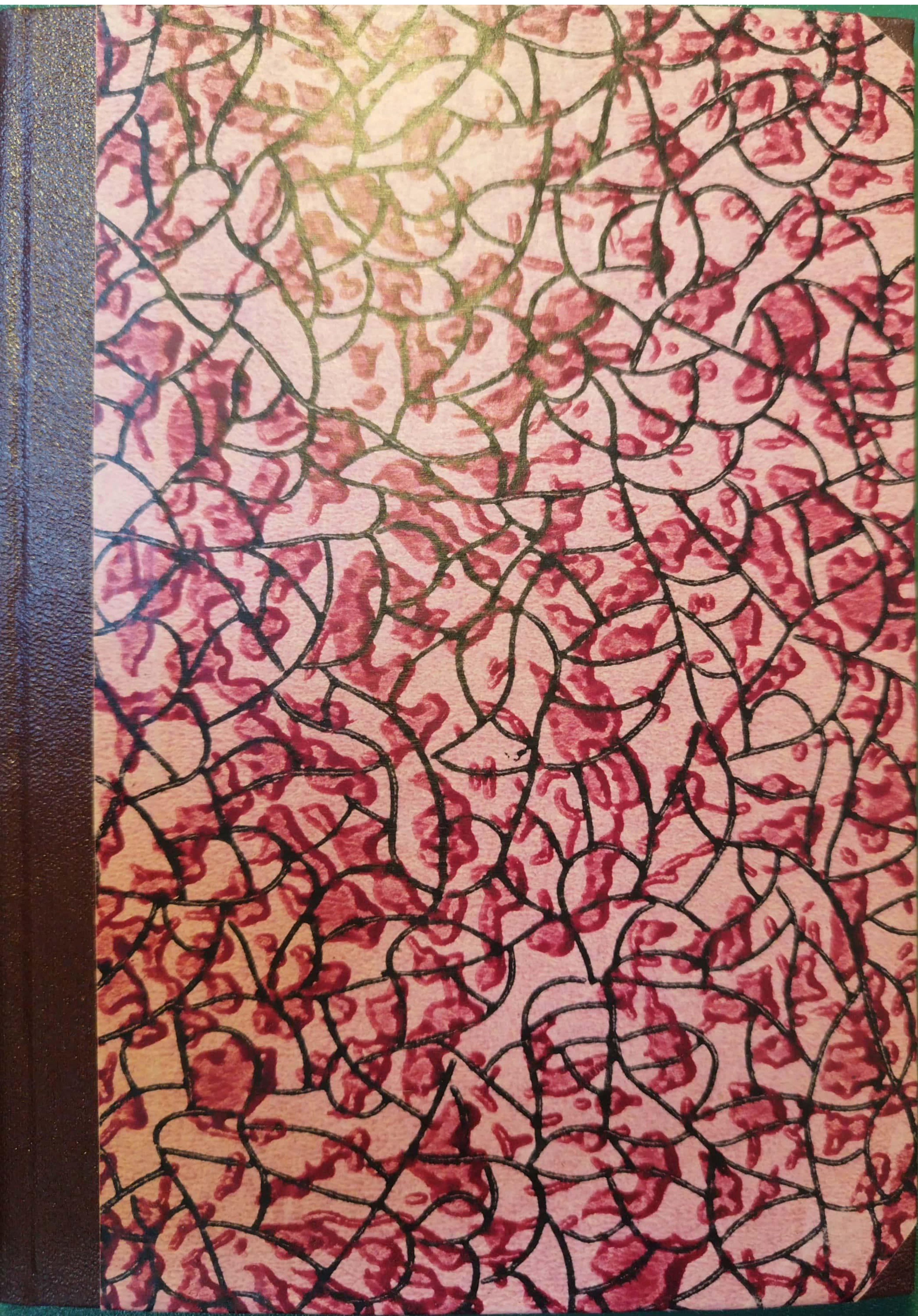

ΓΛΕΜΠ ΥΣΠΕΝΣΚΙ

ΕΡΓΑ
ΚΕ
ΓΝΟΡΙΜΙΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ"
ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ
1935

ΓΛΕΜΠ ΥΣΠΕΝΣΚΙ

ΕΡΓΑ ΚΕ ΓΝΟΡΙΜΙΕΣ

Μετάφρασι: Γ. ΚΑΝΟΝΙΔΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ"
ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ
1935

Ответ. редактор ПРИНОС Техред. Г. МИЛИДИ

Сдано в набор 28-VI—1935 г.
Издание № 178
Стат. ф. 125x176/16
Тираж 1600

Подписано в печать 10-VII
Уполкрайлит М—01548
Об'ем 1,5 печ. л.
Знаков в 1 печ. л. 25.600
Заказ № 1180

Тип. и переплетная „Коммунистис“. Ростов н-Д. 1935 г.

ΕΡΓΑ ΚΕ ΓΝΟΡΙΜΙΕΣ

Ενκαταστάθικε ο Προχορ Πορφίριτς στο δρόμο Ραστεριάεβο· ι παλια κε χσεχαζμένι καλίβα τις γριας ζοντάνεψσε, πίρε χαρύμενι όψσι. Γίρο ς' αφτι, ασχολύντανε κάμποσες μέρες διο μεροκαματιάριδες: ένας απόμαχος πλιγομένος στρατιότις, με αναςκυμπομένα τα μανίκια κε τραβιγμένο προς τα πάνο το παντελόνι, άλιβε πικνα τιν καλίβα με λάςπι, σέρνοντας κατόπιν-τυ σκαφίδι γεμάτο λάςπι κε κάδο, απ' τον οπίο κάπυ-κάπυ ράντιζε με νερο τυς τίχυς κε κσιλυργος, πυ με ζίλο πιγενοερχότανε γίρο στιν καλίβα, διαλέγοντας με μεγάλι προςοχι μέρος, όπυ, μπορύςε να μπίκσι κανένα καρφι χορις να φοβάτε μιν πέσι ι καλίβα. Γρίγορα ι καλοαςπριζμένι καλίβα πλυμίςτικε παντυ με πλίθος λαμπερα σανίδια, τετράγονες πλακίτσες πυ φαντάζανε χτιπιτα πάνο στα μαβριζμένα κε μισοσαπιζμένα σανίδια τις στέγις, τις αβλόπορτας κε τυ φράχτι.

Μα, μ'όλες τις προςπάθιες αφτες ι καλίβα ιπενθίμιζε πάλι φισιογνομία μαιμυς, αν τιν κίταζε κανένας απ' το πλάγι: ι κάτο προεκσέχυσα σιαγόνα τις μαιμυς αντιςτιχύσε με τα δοκάρια τυ θεμέλιυ, πυ προεκσέχανε, εκς ετίας τυ οπίυ τα παράθιρα τον απάνο πατομάτον έμπεναν στο βάθος τις καλίβας, ενο τα παράθιρα τον κάτο πατομάτον προβάλανε προς τα όκσο. Σίνχρονα με τι μεταμόρφοσι τις εκσοτερικις όψσις

τις καλίβας πιγένανε κε ι εσοτερικές μεταριθμίσις. Ο Προχορ Πορφίριτς ακύραστα έμπαζε διάφορες „θέσις“· για τι μανύλα-τυ ι „θέσι“ ίτανε να κσέρι το μέρος-τις, να κάθιτε έκι κε να περιμένι τις τελεφτέες-τις στιγμες· καταργιθίκανε «για τὸςο κερο» ι σταφίδες κε τα γλικα απο ζμέυρα (μαλίνα) σιρόπια· όσον αφορα τι γρια, τιν οπία δεν μπορύσε να κάνι έκσοσι καμια αστινομία, ìταν ι „θέσι“ „να μιν ενδιαφέροντε“: „θέλι να πσοφίσι — ας πσοφίσι, δε θέλι — όπος τι σιμφέρι“. Απ' τα σπιτίσια φαγια δεν τις δίνανε τίποτε. Ι μανὺλα, αφανιζμένι απ' το γιό-τις, κατὰφερε να τις επιτρέπσι να ζίσι τὺλάχιστο ίσιχα τα τελεφτέα χρόνια τις ζοίς-τις κε να μιν παραδέρνετε γίρο στι θερμάστρα. Ο Προχορ Πορφίριτς αντιστάθικε, ιπενθίμισε στι μάνα-τυ τιν όχι καθος έπρεπε ζοί-τις μα μολατάφτα πίρε γινέκα για μαγίρισα, για τιν οπία πάλι ορίστικε „θέσι“. Να μιν μπάσι στο σπίτι στρατιότες κε να μιν κλοθογιρίζι στι γιτονια, «δεν πρέπι να κοπανίζι τυ κάκυ αέρα». Ι γινέκα άρχισε αμέσος τι δυλια πυ τις αναθέσανε κε τ' άπσισε μονάχα μ' ένα στρατιότι, μα κ' εκίνος ιποσχέθικε να τιν παντρεφτι ίστερα απ' τι μεγὰλι εβδομάδα τυ πάσχα.

Γρὶγορα ο στρατιότις αφτος παρυσιάστικε στο σπίτι, κσεκύμποσε το συρτὺκο-τυ[1], άναπσε τιν πίπα κε άρχισε να φτίζι στις πάντες: μίριζε το σπίτι μαχόρκα, ακύονταν ι λέκσις: „φιτφέμπελ“[2], „τσιχὰυς“[3], „καπτινάρυς“[4].

Σιγα-σιγα ίστερα απ' το στρατιότι μπίκε κάπια γινέκα, αρότισε: «Δεν ίδατε τις κότες-μας», κε κάθισε. Κατόπιν-τις

---

[1] Συρτὺκο — σακάκι.

[2] Φιτφέμπελ (αντι φελντφέμπελ)—ένας απ'τυς κατότερυς στρατιοτικυς βαθμυς στον παλιο τσαρικο στρατο.

[3] Τσιχάυς (αντι τσειχάυς) — το χτὶριο πυ φιλὰγονταν ι πολεμικες παρακαταθίκες, τα πολεμοφὸδια κι ο ιματιζμος.

[4] Καπτινάρυς (αντι καπτενάρμυς) — ο διεφθιντις τυ τσειχάυς.

άλι, επίςις για τις κὸτες, τρίτι. Αρχιςε κυδέντα, φιλία, μ' ένα λόγο τέτια ζίςι, τιν οπία ο Προχορ Πορφίριτς δε μπορύςε να τιν περιορίζι με καμια „θέςι". Κάπυ-κάπυ πρόβαλε εχι το κεφάλι κε απιλιτικα έλεγε: «Διαόλι! τί, τα χάςατε;» Ο στρατιότις έκριβε στιν τςέπι τιν πίπα-τυ πυ έκεε, ι γινέκες σιοπύςαν, μα ίςτερα απο κάμποςο κερο κςανὰρχιζε ι ίδια ιςτορία. Γι' αφτο ο Πορφίριτς έμνιςκε κιρίος στο δικό-τυ διαμέριζμα.

Ο Προχορ Πορφίριτς διάλεκςε για κατικία-τυ το άλο ίμιςι τις καλίβας, πυ το κςεχόριζε απ' το μαγιριο προθάλαμος με χομάτινο πάτομα. Ι μικρι καμαρύλα-τυ αν κε κίταζε με τα παράθιρά-τις στο φράχτι, δεν προμινύςε όμος γρίγορι καταςτροφι, πυ απιλύςε κάθε στιγμι τιν κατικία τις μάνας· ι τίχι ίτανε αρκετα στερει κε ίςιι, τα παράθιρα δεν ίτανε ςε τόςο βαθμο ςάπια κε δεν προεκςέχανε τόςο στο εςοτερικο τις κάμαρας· εδο ὶτανε κε ιδιέτερι θερμάστρα με μέρος για κςάπλομα. Ι άςχιμι όψι τις κάμαρας, χάρις στις ενεργιτικες προςπὰθίες τυ Πορφίριτς, πίρε κάπια ομορφια. Μπροςτα στα παράθιρα στεκότανε τεζάκι, πάνο στο οπίο ο Πορφίριτς ςινίθος τριπὺςε το στόμιο τυ ρεβόλβερ κε τις γεμιςτικες τρίπες τυ τίμπανυ· πάνο στο τεζάκι αφτο τορνεβόντανε κε τα διο αφτα αντικίμενα πυ αναφέραμε, όπος κε όλα τα εκςαρτίματα τις κλιδαριας: ςκανδάλι, τα πίεςτρα τον κανονιον κε τα άλα μέρι, τα οπία έτςι χοντροκαμομένα τα φτιάνι ο ςιδερας, πυ δίςκολα ιπενθιμίζυνε τιν πραγματικι μορφι τυ ὸπλυ. Τα εργαλία, τα χριαζύμενα για τι δυλια αφτι, ίτανε χομένα ςε πέτςινι τςάντα, καρφομένι στον τίχο με κὰμποςα καρφια. Πάνο απ' αφτα, κοντα στιν οροφι, απο μεγάλα καρφια ςαλέβανε κομένα απο φίλα ςίδερυ σχέδια διαφόρον μερον τυ όπλυ· απ' αφτα μπορύςε κανις να παρακολυθίςι στο εργαςτίρι τυ Προχορ Πορφίριτς όλυς τυς „τελεφτέυς" νεοτεριζμυς τυ Ραςτεριάεβο. Το πιο στερνο νέο μπορύςε να το «παρα-

πιίςι» ο Προχορ Πορφίριτς χορις βοιθίματα κε καθοδίγιςι, χορις το παραμικρο γνόριζμα έςτο κε κάπιας έντιπις φιλάδας για το αντικίμενο αφτο. Καμια φορα ςχεδον δε γλιςτρύςε απ' το οχςι βλέμα τυ Προχορ Πορφίριτς ύτε ο περαςτικος αχςιοματικος απ' το Πετερμπυργ, ύτε ο πομέςςικος, πυ γίριςε όλο τον κόζμο κε επέςτρεπςε στιν πατρίδα με διο-τρις δεκαριες αντικίμενα τυ εκςοτερικυ. Κάποτε ςτο κςενοδοχίο ο Πορφίριτς παρακαλύςε πιςτικα κάπιον απ' αφτυς τυς περαςτικυς να τυ δόςι το προματάκι «για ςχέδιο»· κ' εκι, ςτριφογιρίζοντας το πραματάκι αφτο μπροστα ςτα μάτια-τυ, αντιλαμβανότανε περι τίνος επρόκιτο· εν εναντία περιπτόςι απίθονε το πραματάκι πάνο ςε χαρτι, έπερνε με το μολίβι το αχνάρι-τυ γρίγορα-γρίγορα, κε το ιπόλιπο εφέβριςκε ςτο ςπίτι. Κατ' αφτον τον τρόπο ςτο απόκεντρο αφτο μέρος, κάπυ εκι ςτο δρόμο Ραςτεριάεβο, ο Πορφίριτς ίκςερε για τον Αδαμς κε τον Κολτ[1], ίκςερε πος ιπάρχι ι λέκςι «ςίςτιμα», πυ τι μετάφραςε ςίμφονα με τιν πίςτι-τυ, κε γι' αφτο μεταμορφόθικε ι λέκςι αφτι ςε «ίςτςεμα». Εκςον απ' αφτο ι πιςτόλες, πυ έβγαζε ο Πορφίριτς, έφερναν κομπςι χαραγμένι μάρκο: „*Patent*“[2]· ο ςκοπος τις μάρκας αφτις ίτανε αδιεφκρίνιτο μιςτίριο τόςο για τον Πορφίριτς, όςο κε για τον εφαρμοςτι. Μα κ' ι διό-τυς κςέρανε, πος άμα ι δυλια ίνε ςτολιςμένι με τι λέκςι αφτι, δίνυνε τότε περιςότερα.

Ολα τα άλα, πυ ίτανε ςτιν κάμαρα κε δεν ίχανε καμια ςχέςι με το εργαςτίρι, αφορύςαν αποκλιςτικα τις προςοπικες ανάνκες τυ Προχορ Πορφίριτς.

Κςίλινο κρεβάτι, πυ έτριζε, με χοντροκαμομένο χαλι, πυ ανίκε άλοτες ςε αφέντι τυ Ραςτεριάεβο, πέτςινο προςκέ-

---

[1] Α δ α μ ς κε Κ ο λ τ — φαμπρικάντιδες — εφεβρέτες τον πιροβόλον όπλον.

[2] *P a t e n t* — γαλικι λέκςι — πατέντο — άδια για δικέομα αποκλιςτικις χρισιμοποίιςις τις εφέβρεςις ίτε για δικέομα πόλιςις αντικιμένον.

φαλο τυ ίδιυ τυ αφέντι, ςτιθύρι ςτον τίχο, ςεντύκι με μικρες ικονομίες κε τελεφτέα, πάνο ςτο κςαπλοτίρι τις θερμάςτρας κομάτι πιάτυ με λύςτρο, πυ απο μακρια φάνταζε ςορος απο τύβλες, βύρτςα για τα παπύτςια με αποςπαζμένο το πάνο μέρος κε λιομένο αποκέρι απο πάχος μέςα ςε μικρο τενεκεδένιο καντιλέρι. Ολα αφτα τα γνορίζματα τις αθλιότιτας έπερναν όλος διόλυ διαφορετικι ςιμαςία ςτα μάτια τυ Προχορ Πορφίριτς, γιατι μιλύςανε για το ι δ ι ό κ τ ι τ ο νικοκιριό-τυ.

Ο προθάλαμος επίςις δε χανότανε άδικα. Εκι δόθικε διαταγι να κιμάτε ο κάλφας, τον οπίο ο Πορφίριτς γρίγορα «πςάρεπςε» για τον εαφτό-τυ.

Ο κάλφας αφτος δεν ίτανε απ'τιν Τύλα. Ιτανε απ' το Ταμποφ κε, κατα καλι τίχι τυ Πορφίριτς, ίτανε φορτομένος με τόςες πολες δικές-τυ ςιμφορες, πυ ύτε αφςτιρι επίβλεπςι χριαζότανε, ύτε προτροπι ςτι δυλια, ύτε βριςιες. Ιτανε ςχεδον διο φορες μεγαλίτερο; απ' τον Πορφίριτς, δοκίμαςε τιν ιδονι να ίνε τέλιος νικοκίρις, ίχε ε β γ ε ν ι γινέκα, πυ τυ θαλάςοςε όλι-τυ τι ζοι, φέροντάς-τον ςτα τελεφτέα ςε τέτιο ςιμίο, πυ αφτος, ο Κριβονόγοφ, ανανκάςτικε να φίγι απ' τιν πατρικί-τυ πόλι, εκι πυ τον φέρνανε τα πόδια-τυ. Στιν Τύλα ζύςε δίχο; διαβατίριο, πράμα πυ τον ανάνκαζε κάθε ςτιγμι να τρέμι. Σ'όλες αφτες τις ςιμφορες ενόθικε κε μια άλι, πυ ίτανε ςχεδον ι πιο φοβερι, διλαδι ι δίχος κανένα μέτρο καλοκαρδια, ι ιποταγι κε ι ςινέςθιςι ςε κάθε ςτιγμι τις μιδαμινότιτάς-τυ. Ι ςιμφορες αφτες τον κάνανε φοβερο μέθιςο, μα ο φόβος μιν πέςι μεθιζμένος ςτιν αςτινομία[1], κε ίςτερα ςτα χέρια τις γινέκας-τυ, μπορύςανε να τον ςινκρατίςυνε κάποτε ςτο όριο ενος ςαραντάρικυ[2] για όλο το ιμερονίχτι. Ο Προχορ Πορφίριτς, πυ ίχε τι δινατότιτα τυλάχιςτον χίλιες φορες να καταπιςτι για τιν τιμιότιτα τυ κάλφα-τυ πυ γνόριζε πος δεν

---

[1] Α ς τ ι ν ο μ ί α — πολίτςια — ι εκςυςία ςτα μπυρζζυάζικα κράτι, πυ προφιλάγι τιν τάκςι κε τιν ιδιοκτιςία.

[2] Σ α ρ α ν τ ά ρ ι κ ο — το 1/40 τυ βέντρυ.

ίνε καθόλυ ικανος να κάνι κάπια προστιχια, μολατάφτα όταν έβγενε απ' το σπίτι έριχνε μια ματια στο μαγιριο κε έλεγε στις γινέκες:

— Προςέχςτε-τον, αφτον το μπουνταλα!

Ι πιο νκαρδιακια ςινομιλίτρια τυ κάλφα ίτανε ι Γλαφίρα· με τι βοίθιά-τις κάπος μιςτιριόδικα παρυςιαζότανε πιοτο, αλμιρο ανκυράκι , κε ίςτερα, χάρις ς' αφτα, αρχίζανε μακρινες κυβέντες μυρμυριςτα, γιατι ο απιλιτικος ίςκιος τυ Προχορ Πορφίριτς φόλιαζε άφαντος μέςα ςτο εργαςτίρι. Ο κάλφας διιγότανε για τιν περιυςία-τυ, πος «όλα βριςκόντανε», πος ίπιε μαζι με τον πολιτςειμέιςτερ[1] καμπανίτι πάνο ςτο μπαλκόνι, πος πίγενε για τι γινέκα τυ ςτο μπαλ-μαςκαραντ[2], όπυ εκίνι τὄςτριβε με τυς αξιοματικυς. Ιςτερα, με πιο βαθι ακόμα μυρμυριζμο πρόςθετε, πος ι γινέκα-τυ τον έδερνε κε τον έβριζε. Ι δυλια αφτι γινότανε έτςι. «Αςχιμομύρι!» έλεγε ι γινέκα-τυ, κε ς' αφτο ο Κριβονὸγοφ απαντύςε: «Θερμότατα ςας εφχαριςτο!» „Κοςκινοπρὸςοπε!" — „Ταπινόταβος ςας θεράπον!.." Πετιέτε απ' τι θέςι-τις κε — χλοπ! ςτο μάγυλο. «Καταδεχτίτε, μια φορα ακόμα...»

Ιςτερα απο διάφορα βάςανα, πυ ιπόφερε απ' τι γινέκα-τυ, ι τελεφτέα θέλιςε μια φορα να ςιμφιλιςθι μαζί-τυ... „Φέντια, τυ λέγι, ςε κανένα δε ς' αλάζο..." — „Ο!" — „Θα χαθο. Γιατι ςε αγαπο πάρα πολι..." — Χάρικα, το ομολογο, διιγότανε ο Κριβονόγοφ. «Πάρε με απ' το μπράτςο...» — Τιν πίρα κε πίγαμε. Πάμε, πάμε... „Ας μπύμε δο για μια ςτιγμι, να ς' αφτο το ςπίτι..." — «Ορίςτε»,—λέγο. Μπίκαμε. Με έφερε, πυ λες, μπροςτα ς' ένα ςτρατιοτικο κε λέγι: «Δεν ίνε δινατον να πάρετε τον άντρα μυ ςτρατιότι;» — Εγο μόλις τ' άκυςα — αμέςος ςτο παράθιρο κε δρόμο. Νά, εκς ετίας

[1] Πολιτςειμέιςτερ — ο διεφθιντις τις αςτινομίας ςτιν πόλι.

[2] Μπαλ-μαςκαραντ — μπάλος, όπυ εκίνι, πυ έπερναν μέρος φορύςαν αςινίθιςτες φορεςιες με μάςκες ςτο πρόςοπο απο χαρτι ίτε ίφαζμα, παραςτένοντας ανθρόπινο πρὸςοπο ίτε μύρι θεριυ.

αφτυ βρέθικα 'δο πέρα. Δεν ξέρο πυ θα με ρίξι απο 'δο ο θεος...»

Ο Κριβονόγοφ αναστέναξε κε άρχισε πάλι τι δυλια.

Αν σινέβενε κάποτε, ο κάλφας να πίνι κε ν'αρχίζι να λέγι, πος ο ίδιος ο νικοκίρις δεν αξίζι τίποτε κοντά-τυ, τότε ο νικοκίρις, διλαδι ο Προχορ Πορφίριτς, τον έπιανε απ' το γιακα, τον έσερνε στο αμπάρι κε, σπρόχνοντάς-τον εκι, κλί-δονε με κλιδαρια τιν πόρτα.

— Εφπιθέστατα σας εφχαριστο! — έλεγε ο Κριβονόγοφ, ερχόμενος στον εαφτό-τυ σε κάπια γονία τυ αμπαριυ ανάμεσα στις σκάφες κε τα άδια σακια.

Παραφορτομένος απο διάφορες σιμφορες, ο κάλφας δεν έπαβε να εργάζετε ολόκλιρες ιμέρες, κε κάτο απ' τιν εγίδα τον μεγάλον-τυ κόπον, ο Προχορ Πορφίριτς χορις να βιάζετε κατάφερνε τις δυλιές-τυ. Ι κιριότερί τυ φροντίδα στιν περί-στασι αφτι ίτανε ν' αφίνι στιν τσέπι-τυ, όσο μπορύσε το πιο μεγάλο μέρος απ'τα φλυρια[1], πυ έπερνε απ' το ρεβόλβερ πυ πυλύσε, διλ. να ξεχορίζι απο το ποσο αφτο ό σ ο ί τ α ν δ ι ν α τ ο, το πιο λίγο για τυς σιδεράδες κε τα άλα πρόσοπα, πυ πέρνανε μέρος σ' αφτο με τιν εργασία-τυς, κε να τυς πλιρόνι, αν γινότανε, με νατύρα[2] σε „κατάλιλο" κερο. Σίμ-φονα με τα σχέδια-τυ αφτα, ο Προχορ Πορφίριτς εχτιμύσε ιδιέτερα μονάχα διο ιμέρες τις εβδομάδας, τι Δεφτέρα κε το Σάβατο.

Ι Δεφτέρα ίτανε γι' αφτον ιδιέτερα αγαπιτι ιμέρα, για-τι για τον επίλιπο εργατικο κόζμο ίτανε ανιπόφορι. Τι Δεφτέρα ο Προχορ Πορφίριτς κατάφερνε τις δυλιές-τυ, γιατι όλι ι άλι μαστόριδες τις πόλις κατα τιν ιμέρα αφτι δεν ίχανε δίναμι να πιάσυν δυλια, βεβεόνοντας, πος τιν ιμέρα αφτι δυλέβυνε μονάχα «ι αγαθι ανθρόπι» κε όλι ι αλιθινι άνθροπι

[1] Τα δεκάρυβλα.
[2] Με ν α τ ύ ρ α — σε ίδος.

μυνκρίζυν όλι τιν ιμέρα, ζιτόντας να δόςυν κε τιν πςιχί-τυς ςτο διάβολο, μονάχα να τυς περάςι το μαχμυρλίκι.

Κε όλι αφτι ι γενικι ανία παράδινε ςτα χέρια τυ Πορφίριτς κάμποςα τέτια ζοντανα ιποκίμενα (ςυμπιέκτα)[1].

Μα πριν απ' αφτο πρέπι να περάςυν απο πολα άλα χέρια, πυ πάντα πιάνυνε ςαν τιν κολιτςίδα κε ιποβοιθύνε πολι τιν επιτιχία τυ Πορφίριτς. Ι δυλια γινότανε ςχεδον κατα τον ακόλυθο τρόπο.

Το εφχάριςτο για τον Προχορ Πορφίριτς ιποκίμενο κςιπνύςε τι δεφτέρα ςε κάπιο ολότελα άγνοςτο γι' αφτο μέρος. Μονάχα ι πιο επιδέκςια ένταςι τυ ςπαζμένυ «ίςτερα απ' τα χτεςινα» κεφαλιυ τον έκανε να ςιμπεράνι, πος το μέρος αφτο θάνε ίτε αρχιερατικι εκςοχι, πέντε βέρςτια μακρια απ' τιν πόλι, ίτε φραγμος δεκατέςαρα βέρςτια μακρια, ίτε, επιτέλυς, πατρικος δρόμος κε ι γινέκα-τυ εκι κάπυ με δάκρια, με κατιγορίες ίτε με ςικομένες τις γροθιες. Αφυ ος προς το μέρος ιςίχαζε, το φτοχο κεφάλι τυ μάςτορι πρόκανε να καταριέτε τιν τριςάθλια ίπαρκςί-τυ, να δίνι τον πιο αποφαςιςτικο λόγο να μιν πίνι, ιποςτιρίζοντας το λόγο-τυ με τον πιο ιλικρινι κε τον πιο φοβερο όρκο, κε μονάχα επιφιλάτι για τον εαφτό-τυ το προνόμιο για το ςίμερα, κ' εκίνο όχι για να πιι, μα για να περάςι το μαχμυρλίκι-τυ. Τέτιος πλύτος ςκέπςεον δεν τεριάζι καθόλυ ςτιν εκςοτερικι όπςι τυ μάςτορι: δεν έχι μίτε καπέλο, μίτε πανοφόρι, κάπυ χαθίκανε τα κενύργια „αλογίςια" ιποδίματά-τυ, κε ένα μονάχα, πιός κςέρι γιατί, έμινε ςόο κε ακέρεο, το γελέκο-τυ. Ο μάςτορις το γεγονος αφτο καταλαβένι έτςι: ολόγιρά-τυ κλοθογιρίςανε όχι κλέφτες-κακύργι, μα ίςος πρότι φίλι κε γνοςτι, ι οπίι απαράλαχτα, όπος κι αφτος κςιπνίςανε με βαρια τα κεφάλια κε ίτανε επίςις ιμίγιμνι ίτε ολότελα γιμνι. Εκίνος, πυ άφιςε το «γελέκο» ςτο μάςτορι, θα ςκέφτικε έτςι:

---

[1] Ι π ο κ ί μ ε ν ο — (ςυμπιέκτο) — περιφρονιτικα — προςοπικότιτα.

— Ας παν νάνε, για να μπορέσι να περάσι με κάτι το μαχμυρλίκι-τυ!

Κε πίγε να γιρέπσι σε άλο μέρος.

Τι λίπι για τα „αλογίσια“ ιποδίματα κε το πανοφόρι, τα βάσανα τυ άροστυ κεφαλιυ, τις κατάρες τις απομακρίνανε ολίγο κατ' ολίγο ι σκέπσις για το «γελέκο» κε προπάντον ι αμφιβολία, για το πός θα θεορίσι το αντικίμενο αφτο ο Δανιιλ Γριγόριτς.

Ι γεμάτι, γερι φιγύρα τυ Δανιιλ Γριγόριτς φαντάζι πια προ πολυ πάνο στο απσιλο μπαλκονάκι τυ καπιλιυ. Ισιάζοντας τι ζόνι-τυ, όπυ ίνε γραμένα τα λόγια κάπιας προσεφχίς, ακσιόπρεπα ιποκλίνετε στυς ανθρόπυς, πυ „σ τ έ κ ο ν τ ε“, ίτε νιόθοντας τι σιμασία τις Δεφτέρας, καταπιάνετε να γεμίζι τον πάνκο με ολόκλιρυς σορυς απο «α λ α γ ε ς». Με τιν ονομασία αφτι ιπονούντανε κάθε τ ρ ι μ έ ν ο κυρέλι, πυ ίταν ολότελα ακατάλιλο για κάθε χρίσι: παλια χαλάτια, πυ εκατον χρόνια πριν τα βάλανε ι σεμιναρίστες[1] ενέχιρο, πυ ίδαν κε έπαθαν πολα, χάσανε στον αγόνα τις ζοις μανίκια κε κράσπεδα κι ολόκλιρα τετράγονα στι ράχι κ.τ.π. Ολα τα κυρέλια αφτα ίνε προοριζμένα για τα κακόμιρα πυλια τις Δεφτέρας, πυ πετάνε εδο μόνο κε μόνο, για ν' αφίσυν ενέχιρο κοντα πανοφόρια, γελέκα, κε να πάρυνε κάπιο απ' αφτα τα ελεινα κυρέλια, για να πάνε με κάτι-τι τυλάχιστο στο σπίτι.

Ινε στα κέφια-τυ ο Δανιιλ Γριγόριτς· κάπυ-κάπυ τραγυδάι κανένα εκλισιαστικο τραγύδι: «Κίριε, ελέισον...» ίτε προχορι πίσο απ'το διάφραγμα, απ' όπυ γρίγορα, μαζι με το γέλιο-τυ, ακύετε μισοπνιγμένο γινεκίο γέλιο.

— Αμαρτία! — ακύετε πίσο απ' το διάφραγμα.

— Εβα!.. — φονάζι με μπάσο ο Δανιιλ Γριγόριτς.

Πάνο στο μπαλκόνι κάπιος σκόνταπσε απο πολι μεγάλο τρέκσιμο, κε μπροστα στο Δανιιλ Γριγόριτς, πυ ακσιόπρεπα

[1] Σ ε μ ι ν α ρ ί σ τ ε ς — ι μαθιτες τυ σεμινάριυ, ιερατικις σχολις για προετιμασία παπάδον.

τίναχσε το κράσπεδο τις τσίτινις πουκαμίσας-του, πρόβαλε μισόγιμνι φιγύρα, που έτρεμε, λες απο παγονια. Ο Δανιιλ Γριγόριτς ίσιχα τοποθετίθικε πίσο απ' τον πάνκο.

— Καντ... έλεος! — λέγι με βραχνιαζμένι φονι ι φιγύρα, προτίνοντας ένα γελεκάκι. Περισότερα να πι δεν ινε σε θέσι. — Καντ... έλεος!

— Δίκς-το, για τί θα σ' ελείσο;

Αρχίζι ι πιο βασανιστικι εκσέλενκσι όλον τον τριπον του γελεκιυ. Ο Δανιιλ Γριγόριτς το τρίβι με το βρεμένο-του δάχτιλο, το κιτάζι στο φος, σάμπος νἄτανε κάπιο κίβδιλο χαρτι.

— Καντ... έλεος! Αχ, θεὲ-μου! ε; — κσίοντας το αναμαλιάρικό-τις κεφάλι, λέγι με βραχνιαζμένι φονι ι φιγύρα.— Δανιιλ Γριγόριτς! Καντ... έλεος! Αχ, θεέ-μου!

Ο βασανιστις πετάι το γελέκο κάτο απ' το μπάνκο κε λέγι στον κάλφα, φέρνοντας το δάχτιλο στο στίθος:

— Μονάχα, ι κα-λο-σί-νι-μου!

— Πατερύλι-μου!.. Κε μίπος... Αχ, θεέ-μου!

Ο Δανιιλ Γριγόριτς θιμομένα κσεστουμπόνι με στραβο σουβλι μισι στόφα κε με τιν ίδια σκλιρότιτα προσφέρι στον κάλφα ένα μικρο ποτιράκι κολιμένο με βουλοκέρι κε στόκο, που έχασε σε μεγάλο βαθμο τι χοριτικότιτά-του, ι οπία κε χορις το μπάλομα αφτο ίτανε πολι ασίμαντι.

Φρίκι κατέλαβε τον κάλφα.

— Δανιιλ Γριγόριτς! Φοβίσου το θεο!

— Σου λέγο τιν αλίθια, κι αφτο μόνο κε μόνο, γιατι σε λιπάμε!.. Πίστεψέ-με... Απο σένα, ο θεος το κσέρι, ότι κι αν πάρο αμαρτάνο... ... Κι αφτο, γιατι δεν μπορο να βλέπο τα βάσανά-σας!..

— Δανιιλ Γριγόριτς! Πατερύλι! Τί μου λες;.. Κσανα για όλι τιν εβδομάδα θάμε καταστραμένος; Δανιιλ Γριγόριτς!..

Σιοπόντας ο κάπιλας βάζι τι μισι στόφα στιν πρότιτις θέσι.

— Δανιλ Γριγόριτς! — παρακαλόντας, ρυθυνίζι ο χάλφας. Για όνομα τυ θευ... Δανιλ Γριγόριτς!..

—Συ λέ-γο, — θες ίτε δε θες...

— Στα-στα-στάςυ! Τ'ιν' αφτα; Κάνε έλεος! Αχ, θεέ-μυ!..

— Ας το θεο, νομίζο πυθενα δεν ίνε γραμένο να μεθίςυμε. Εμπρος λιπον, τράβα ςιγα για το ςπίτι-ςυ.

Ο χάλφας κιτάζι πολι όρα το ποτιράκι με τιν πιο ςκλιρι περιφρόνιςι, απ' τον καιμό-τυ φτίνι στις πάντες κε τελεφτέα πίνι...

Πολι όρα επικρατι ςιοπι. Ακύετε το τρίκςιμο αλμιρυ ανκυριυ.

— Οχι, — λέγι επιτέλυς ο χάλφας, αφυ ίρθε λιγάκι ςτον εαφτό-τυ. — Μολατάφτα βλέπο, κςεγίμνομα ςοςτο...

— Ινε προμιθεμένο ςίμφονα με το νόμο.

— Πός; για ένα γελέκο;.. Αφτο πός μπορι να γίνι;

— Για το γελέκο-ςυ πες ακόμα κε „δόκςα το θεο"!

— Κε δόκςα το θεο θα πις...

— Κε πος ακόμα θα το πις!..

— Μα, μα... ακόμα δόκςα το θεο, τυλάχιςτο να μυ άφινες το γελέκο... Αχ, εςι, θεέ-μυ!.. αχ!.. Πετςογδάρτι, άι-άι-άι...α; Τα „αλογίςια" ιποδίματα μονάχα πέντε ρυβλάκια ακςίζανε, πέντε!.. Απο τί άλογο ίτανε!

— Αφτα, νε;

Ο κάπιλος έβγαλε πίςο απ' το διάφραγμα διο ιποδίματα...

— Αφτα ίνε, αφτα! — φόναχςε ο χάλφας, απλόνοντας τα χέρια. — Αχ, εςι, αδελφέ-μυ!.. Ακριβος αφτα τα ίδια ίνε... Πετςογδίτι!..

— Μα τόρα πια δεν τα πέρνις πίςο!..

— Πύ να τα πάρο πίςο! Πύ να τα πάρο!

— Τόρα πια όχι!..

— Τόρα, ςόςον-με χίριε, με κανένα τρόπο πίςο δε γιρίζυν... Αφτα ίνε!.. Πετςογδίτι!..

Ο κάλφας με απορία κυνάι τα χέρια.

— Ετςι κε ίνε! ςυ το ίπα... λιπάςε, σίμφονα με το πάπλομα άπλοςε τα πόδια-ςυ...

Αρχίζι μια μακρινι ιθικοδιδαςκαλία.

— Κε πάλι θα το πο, αφτο για μας ίνε τιμορία απ' το θεο!.. Ος πότε θα ακολυθάτε το μαμονα;[1]—βγάζι σιμπέραζμα ο κάπιλας.

Ο κάλφας αναςτενάζι κε κςίνι το κεφάλι-τυ...

— Δανιιλ Γριγόριτς!—παρακαλεςτικα αρχίζι ι φονί-τυ, αποχτάι κάπια γλικια απόχροςι. — Κάνετε έλεος!.. ένα μικρο.

Ο θιμος κιριέβι το Δανιιλ Γριγόριτς. Χορις να απαντίςι, προκάνι μέςα ς' ένα δεφτερόλεπτο να ςτολίςι τον επιςκέπτι εκι ςτο διαμέριζμα τον **αλαγον** κε νά, τονε φέρνι ςτιν πόρτα ςέρνοντάς-τον απ'τυς όμυς.

— Ενα μικρύτςικο! πατερύλι!

— Νκρεμίςυ! Νκρεμίςυ ςτο διάολο!

— Μιςο ποτιράκι!

— Φίγε, φίγε!..

— Τί να κάνο;

— Σκέπςυ!

— Να ςκεφτο; Νε, βέβεα, πρέπι να ςκεφτο...

— Δυλια δικί-ςυ!

— Πρέπι να ςκεφτο!.. Τίποτε δε γίνετε!..

Σα μάβρο σίνεφο ορμάι ο κάλφας ςτο χαμόςπιτό-τυ κε, δίχος να προςέκςι τιν απονεκρομένι γινέκα-τυ, διεφθίνετε με κλονιζόμενα πόδια ςτο κρεβάτι, προκαταρχτικα χιμόντας με φόρα ςτι γονια τις θερμάςτρας κε πετόντας μακρια με το μεθιζμένο-τυ κορμι τιν κύνια με το πεδι, πυ κρεμότανε απο δέματα γαντςομένα ςτιν οροφι. Δεν πρόκανε ι γινέκα-τυ να κυνίςι τα χέρια, δεν πρόκανε με τιν πνιγμένι απ'τι φρίκι φονί-τις να μυρμυρίςι «κακύργε!» — όταν ο ςιζιγός-τις, πυ

[1] **Μαμονας**—εδο ιπονοι—τις κατότερες ανθρόπινες ανάνκες, τίς απετίςις, τα πάθι.

ρίχτικε μπρύμιτα γονκίζοντας πάνο στο κρεβάτι, έπεςε πια σε βαθι ίπνο κε τα ροχαλιτά-τυ αντιλαλύςανε ς' όλο το χαμόςπιτο. Τρομαγμένο το πεδι απ' τα ροχαλιτα αφτα τίναζε τα πόδια κε έκλεε. Κςιπνάι απ' τιν απονάρκοςι πυ έπεςε ι διςτιχιζμένι γινέκα κι αρχίζι τα δάκρια κε τα μιρολόγια... Κι ο άντρας-τις όλο κε ροχαλίζι... Τέλος αποφαςίζι ι γινέκα, πυ μιρολογύςε, να πάι για μια στιγμι στις γιτόνιςάς-τις. Γρίγορα-γρίγορα διιγιέτε στι γιτόνιςά-τις το τί γένικε, δανίζετε ος το βράδι πςομι κε γιρίζι αμέςος ςπίτι. Εκι πυ μπένι στιν καλίβα ορμυν απο κι ίςια κάτο απ'τα πόδια-τις τρία ςκιλια, με ολοφάνερα ςιμάδια γάλατος στι μύρι. Προεςθανόμενι το χαμο τυ γάλατος, πυ προμίθεπςε για το πεδί-τις, δραςκελίζι βιαςτικα το κατόφλι κε βρίςκετε μπροςτα στιν άδια ςεντύκα με το ςπαζμένο καπάκι· στι ςεντύκα δεν ιπάρχυνε τα ρύχα, απ'τον τίχο λίπι το παλιο πανοφόρι, απ' το κρεβάτι ο άντρας, κ' ι κύνια με το πεδι ςχιματίζι στιν καλίβα τερατόδικυς κίκλυς, χτιπόντας πότε στο πέτςκο, πότε στον τίχο. Ολοκλιροτικα ςκοτομένι ι γινέκα πολιν κερο δε μπορύςε να αντιλιφθι περι τίνος πρόκιτε, άκςαφνα ρίχτικε να καταδιόκςι τον άντρα-τις...

Στο διάςτιμα αφτο ο άντρας-τις με κάπια γνίςια αρτιτικι έκςαπςι κάνι στο απόμακρο τέρμα τυ δρόμυ θαβμάςια πιδίματα: κάποτε ςαν να χορέβι κε μαζι μ' αφτόνε χορέβι κε ι υρα γινεκίυ ρύχυ, πυ βγίκε κάτο απ'το διαμέριζμα τον „αλαγον".

— Κράτα-τον, κράτα τον! — φονάζι ι γινέκα, μπερδεβόμενι στον ποδόγιρό-τις με τα αποςταμένα κε μυδιαζμένα-τις πόδια. — Αχ, αχ, αχ!.. Κανύργε! Διςτι!

Κάπιος μανάβις στάθικε αντίκρι-τις στο μέςο τυ δρόμυ, ανίγοντας τα χέρια, ςαν να ίθελε να ςταματίςι άλογο, πυ αφινίαςε. Περαςτικος στρατιότις τιν ανκάλιαςε εκι πυ περνύςε κε διο φορες έςτριπςε μαζί-τις. Σταμάτιςε κε γέλαςε ένας κι-

βερνιτικος ιπάλιλος μαζι με τι γινέκα-τυ. Κι ο σίζιγος στο διάστιμα αφτο έφτασε πια στο ενδιέτιμα τυ Δανιιλ Γριγόριτς κι ορμόντας σίνχορμα άνιξε πίσο τα διο πορτόφιλα τυ καταστίματος.

Εφτασε επιτέλυς κε ι γινέκα. Ο άντρας-τις δεν ίτανε.

— Πύ ίνε ο άντρας μυ; — μόλις αναπνέοντας, φόναξε. — Δός τον εδο! Ακυς; Να μυ τονε δόσις αμέσος, τον εματοπότι...

— Εγο δεν πλάγιασα με τον άντρα-συ! — κατιγοριματικα απάντισε ο Δανιιλ Γριγόριτς. — Σίζιγός-τυ ίσε σι, εσι πρέπι κε να τον προφιλάξις...

— Δός-μυ-τονε, συ λέγο!

Ι γινέκα έγινε κατάχλομι απ' τιν αγανάχτισι.

— Αφτι τι στιγμι θέλο τον άντρα-μυ! Δε θέλο να κσέρο τίποτε! — Ο κάπιλας χαμογέλασε.

— Μπλάσσα! — ίπε, διεφθίνοντας τα λόγια τυ πίσο απ' το διάφραγμα. — Νά ι γινέκα αφτι έχασε τον άντρα-τις... Σιμβυλέπστε-τιν παρακαλο!

— Χι-χι-χι-χι! — αντίχισε πίσο απ'το διάφραγμα.

— Βρόμα! — έσκυξε ι γινέκα. Στο διάολο εσι κε τα γέλια-συ! Ι δυλιά-συ εσένα — ι βρομοδυλιες, μα εγο ίμε μάνα!

— Σκάσε!..

— Αχ, εσι...

— Προς τί ο καβγας αφτος; — δινατότερα απο όλυς φόναξε ο κάπιλας. — Βλέπις εκι, τον Μπεμπύτοφ[1] το στρατιγο μας κάνις!.. Ιρθες εδο πέρα, να μας κάνις άνο-κάτο; Κε πάλι νά, συ το λέγο: ο άντρας-συ δεν ίτανε εδο!

— Δεν ίτανε-ε;

— Οχι. Φίγε με τις εφχές-συ! Πίγε στυ Φομιν.

— Στυ Φομιν;

---

1 Ο στρατιγος Μ π ε μ π ύ τ ο φ δοκσάστικε στον Κριμαικο πόλεμο για τις νίκες-τυ ενάντια στυς τύρκυς.

— Εκι. Ορα καλι. Πίδιςε στο παράθιρο.

Ι γινέκα σιόπιςε, έκλαπςε ςιγα κι αργα προχόριςε στιν πόρτα.

— Ολα τα πίρες; Κίτα να μιν κςέχαςες τίποτε...— κοροιδέβοντάς-τιν έλεγε ο κάπιλος.

— Κ' εγο εδο, κ'εγο εδο...—τραγύδιςε άκςαφνα κάπιος.

Ι γινέκα γνόριςε τι φονι τυ άντρα-τις. Μα απο πύ αντιχύςε αφτο το τραγύδι,—απ' το τσερντάκι, κάτο απ' το πάτομα, απ'το δρόμο,—δεν μπορύςε οριζμένα να διακρίνι. Μολατάφτα όρμιςε ενάντια στο χαχανίζοντα κάπιλα.

— Δός-τον! Δός-τον αμέςος! Το κεφάλι-ςυ κομάτια θα το κάνο!

Χαχάνιςε ο κάπιλας, χαχάνιςε ι γινέκα, πυ ίτανε πίςο απ' το διάφραγμα κε το τραγύδι κςανάρχιςε πάλι.

— Κακύργι! Διαόλι! Πςίχυλο δεν έχο... Δός-τονε τόρα!..

— Κ' εγο εδο, κ' εγο εδο, κ' εγο εδο,—χοοο!..

Γέλια, θόριβος, δάκρια...

— Αιντε στο καλο! ίπε ο κάπιλας αποφαςιστικα κε οδίγιςε τι γινέκα στι ςκάλα.

— Εγο εςένα, έκτρομα εςι,—ακύστικε απ' το δρόμο,— θα ςυ δίκςο, αγίρτι! Εγο εςένα, εματοπότι, στιν κιβέρνιςι θα ςε φέρο...

— Τρε-ε-λι! Δεν ιπάρχι τέτια κιβέρνιςι, χοντροκέφαλι! Πύ θα βρις εςι τέτιο κιβερνίτι, πυ να μιν πίνι; αςχιμομύρα-α!— απότομα κε επιβλιτικα ίπε ο κάπιλας, προβάλοντας το κεφάλι στο δρόμο.—Για τιν κιβέρνιςι εςι, δεν ςκαμπάζις τίποτε!.. Πιόνα κιβερνίτι θα ζιτίςις; Νκρεμίςυ απο δο, πςοφίμι! Ι γινέκα πολιν κερο φόναζε στο δρόμο. Ο κάπιλας, πυ άναπςε απ' τον τελεφτέο-τυ μονόλογο δινατα έφερε πάνο τις πορτύλες.

— Μι βιάζεςε! — τον σταμάτιςε ο Προχορ Πορφίριτς ςκυντόντας τιν πόρτα: — λίγο κόντεπςε να με κάνις πλακάκια.

— Α! Προχορ Πορφίριτς! Καλί-μέρα-ςας!.. Σιγνόμιν, αγαπιτε! Με τέτιες γινέχες, ο θεος να μι το δόςι... Παρακαλο, δύλος-ςας.

— Α-α, έφιγε; — μυρμύριςε ο κάλφας, ςικόνοντας το κεφάλι απ'τι ςκεπι τυ μικρυ ιπόγιυ, πυ ίτανε χτιζμένο κάτο απ' το πάτομα ςτο μέρος πυ βριςκότανε ο πάνκος, κοντα ςτο ιποπόδιο τυ Δανιιλ Γριγόριτς.

— Εφιγε!.. Μα, αδελφε, γινέκα πυ τιν έχις!..

— Ο, ο!... Ι γινέκα-μυ χάρος!

Ο κάλφας βγίκε απ' το ιπόγιο όλος μέςα ςτις αράχνες κε άρχιςε να αποτελιόνι το ςικαλίςιο πςομι, πυ αφίκε μιςο-φαγομένο.

— Πιά φρίκι προχςένιςε, α-α; — αρότιςε τον κάπιλα, χαμογελόντας.

Εκίνος κύνιςε το κεφάλι κε γίριςε ςτο μυςαφίρι:

— Το λιπον, Προχορ Πορφίριτς, πός καλοπερνάτε;

— Με τις εφχές-ςας.

— Με τις δικές-μας; Να δόςι ο θεος! Χροςτας ικο-ςιδίο...

— Κε τί μ' αφτο; — ίπε ο μάςτορις: βλέπις εκι με-γάλο κακο!

Εν το μετακςι πίςο απ' το διάφραγμα βγίκε μια γερι νέα γινέκα, με μεγάλα ςτίθια, πυ ςαλέβανε κάτο απο άςπρι μπροςτέλα, με κάθιδρο φρέςκο πρόςοπο κε γαλάζια μάτια. Στο κεφάλι ίχε μαντίλα, πυ με τα άκρα-τις μόλις ίτανε δεμένι πάνο ςτο ςτίθος-τις. Απ' τον καλοπιζμο, τιν τεμπελια κε το πλίθος όλον τον κόκινον, πυ ίτανε κρεμαζμένα απάνο-τις, μπορύςε να βγάζι κανις το ςιμπέραζμα, πος ο κά-πιλας „βαςτύςε για τον εαφτό τυ γινέκα", για κάθε ενδε-χόμενο.

Ο Προχορ Πορφίριτς τις εκςέφραςε τα ςέβι-τυ.

— Τί πράμα ίνε αφτο, Δανιιλ Γριγόριτς, — ίπε εκίνι:—

τέτιες γινέκες αφίνετε;.. Εχςον απο προςβολι, τίποτε άλο δεν μπορι να περιμένι κανένας απ' αφτες!

— Ας ίςτε ίςιχι!—πίρε μέρος ςτιν ομιλία ο μαχμυρλις χάλφας.—Δε θα τολμίςι ένα τέτιο...

Το χιριότερο, — αποτάνθικε ςτον Πορφίριτς πςιθιρίζοντας: — εγο τις ίπα: Ελένι!.. Δεν μπορο! κάθε χρόνο κε πεδι! κίτα αφτο να μι γίνι!.. Εμένα τέτια δυλια δε χριάζετε!

— Καλα, κε τί; — αρότιςε ο κάπιλας.

— Λέγι: δε θἄνε! Γιατι εγο αφςτιρα...

— Μαλαν! — χαμογελόντας ίπε ο κάπιλας.—Να ίτανε έτςι... ε;

— Ολι-ςας με τις τρελαμάρες.

— Χα-χα-χα-χα!

Ο χἄλφας χαμογέλαςε επίςις κε πρόςθεςε:

— Οχι πρέπι να κοπιάςις!.. Κε έτςι το κεφάλι-μυ κλοθογιρίζι!

Ι γινέκα τυ κάπιλα γίριςε το πρόςοπο. Ο Προχορ Πορφίριτς έβικςε κι άρχιςε κυβέντα μαζί-τις:

— Πός λιπον, Μαλαν Ιβάνα, ςτενοχοριέςτε για τον Καςςμιρ;

— Κε γιατι γι' αφτον;.. Μονάχα πυ ίμαςτε ςινκενις...

— Μάλιςτα... ςινκενις;

— Σινκενις!.. Αφτο μονάχα... Κρίμα, βέβεα... μα πάλι τέτιο κάτεργο δε βλέπο, όταν ο αδελφύλις Ιβαν Φιλίπιτς μ' έπνιγε με το εργαςτίρι-τυ... Εκίνι όςον αφορα το γατίςιο μέρος... μονάχα κε να το κιτάκςις, αιδία... τφυ!

— Μα όλο παράδες!..

— Φυ αιδία!

— Δανιλ Γριγόριτς! — μυρμύριςε ο χάλφας, χτιπόντας το ςτιθος: — Μα το θεο...

— Εςι ακόμα μυ χροςτας για το γιαλι! Θιμάςε;.. έςκυχςε ο Δανιιλ Γριγόριτς.

— Δανιιλ Γριγόριτς!..

— Λιπον, Μαλαν Ιβάνα, κε στιν πόλι-μας, πός φοβάςτε;

— Φοβάμε!

— Φοβιτςιάρα!

— Δεν κςέρετε πός φοβάμε... όλι τρέμο!

— Νε, νε, νε... Νέο μέρος...

— Κε να το ομολογίςο, όλα αλιότικα... Τόρα ς' ότι κι αν καταπιαςτις... Ο λαος πάλι φονακλας... όλα αλιότικα.

— Κε για πιά ε-τί-α θα ςε δόςο; — φονάζι με θιμο ο Δανιιλ Γριγόριτς.

— Δανιιλ Γριγόριτς! Πατέρα!

— Ο λαος φονακλας, κε πάλι, μόλις κάτι τρέχι, αμέςος καβγας! Σαν να παραμονέβι κάπιο...

— Σοστα! Γιατι ίςτε ντελικάτα! — κςεροβίχοντας στο μέρος τυ κάλφα, προφέρι χαιδεφτικα ο Προχορ Πορφίριτς.

— Ντελικάτα!

— Θα πεθάνο, θα πεθάνο! — σκύζι ο κάλφας, πέφτοντας στα γόνατα.

— Περίεργος άνθροπος! Καλα μα για πιό, θα ςε...

— Σταλια, διάολε, σταλια!

— Τί! Τί πράμα; — ίπε ανόρεχτα, γιρίζοντας το κεφάλι προς τυς λογομαχύντες, ο Προχορ Πορφίριτς. — Σε τί ίνε ι διαφορά-σας;

— Μα το θεο, ολότελα λίςιακςε αφτος... Ζιτα να πίνι, μα πός μπορο να τυ δόςο;

— Καλέ μυ άνθροπε, μεςολάβιςε!.. Εγο ς' αφτον τον πςιχοπνίχτι, δορεαν κάνα (τυ όπλυ)... Ι αξία-τις διο αργιρα... Ζιτο μιςι στόφα... α;

— Γιατί τότε, Δανιιλ Γριγόριτς! — πρόφερε ο Πορφίριτς.

— Μα, μα, δεν μπορο. Κ' εμις απ' αφτα ζύμε...

— Δίκς-τιν! — ίπε ο Πορφίριτς: — να δύμε τι χάνα ίνε!..

Κάτι ςαν να αποςπάςτικε απ' τιν χαρδια τυ χάλφα.

— Φίλε, — ίπε προςεχτικα ενκίζοντας το ςτίθος τυ Πορφίριτς: — ενκιόμε μπροςτα ςτο θεο, χίςε μέςα μιςο πύτι μπαρύτι.

— Θα δύμε, θα δοκιμάςυμε.

Ο χάπιλας έφερε ςφιριλατιμένι χάνα πιςτόλας, πάνο ςτιν ςπία με χιμολία ίτανε χάπια ςιμάδια. Ο Προχορ Πορφίριτς άρχιςε με μεγάλι προςοχι να τιν εχςετάζι.

— Μΰβγαλες τιν πςιχι — ίπε ο χάλφας: — Για τον Ντυζζέντςεφ το έφτιαςα... Αχόμα για το περαζμένο Σαβάτο το παράνκιλε... Ελπιζα... πυ λες, χε τυ τ'όφερα το Σαβάτο αφτο, χ' εχίνος ο χαπςαλιζμένος δεν ίτανε ςπίτι... Πςάρια μαθες, πίγε να πιάςι... Σχέφτυμε λιπον, τί να χàνο... Μα, να τ' αφίςο χορις εχίνον, φοβίθιχα..

— Κε τιν έφερες ς' εμένα ςε αςφαλιζμένο μέρος! — πρόςθεςε ο χάπιλας: — για να ςπιρτοθι χαλίτερα... να γίνι πιο δινατι!

Ο χàλφας γέλαςε.

— Κε βγίχε διαλεχτι, — ίπε ο χάλφας. — Ο Ντυζζέντςεφ αφτος μεθιζμένος πνίγιχε μαζι με τα πςάρια-τυ.

— Αχυς εχι!

— Αχ, χàνα-δα!

— Τί ίνε αφτο εδο; — πρόφερε ο Πορφίριτς, εχςετάζοντας χάπια βλάβι.

— Ετύτο; Νε, αχ φίλε...

— Σε ροτο, τί ίνε αφτο; Ινε δυλια;

— Μα το θεο, αφτο δεν ίνε τίποτε. Λιγàχι το πίραχςε το ςφιρι...

— Σε ροτο, δυλια ίνε αφτι;

— Εφθις με το πριόνι. Δε θα φανι καθόλυ, καθόλυ!..

— Ολα εγο; Εγο θα πλερόσο, εγο κε με το πριόνι; Πάρε, αδελφε...

Ο Προχορ Πορφίριτς απιθόνι τιν κάνα πάνο στον πάνκο, κάθιτε στιν πρότι-τυ θέσι κε, στρίβοντας τσιγάρο, λέγι στι γινέκα:

— Ετσι λιπον, φοβάστε;

— Φοβάμε! Ολο κε φοβάμε...

— Ανκελε! — διακόπτι ο κάλφας. — Τί πλερόνις εσι; Εγο ίμε έτιμος για όλα· μονάχα μικρι βοίθια ιποστίριξι, γιατι πεθένο.

— Τί να πλερόσο; — μεγαλόπρεπα κε αβίαστα λέγι ο Πορφίριτς — στο Δανιιλ Γριγόριτς δόστο, ρύβλι σε ασιγνάτσια αξίζι;

— Αξίζι... Αφτο χορις λόγο!..

— Νά λιπον! αφτο πρότα. Ολο εγο πλίρονε... Δέφτερο αφτι ι τσυνκρανια στιν κάνα, κε ς' αφτο δε με γελας.

— Εγο τόρα,... μα θα πεθάνο!

— Περίμενε! Εστο, ο ίδιος κάπος το διορθόνο, μα προςθίκι μεγάλι δε μπορο να κάνο.

— Μα, πάνο κάτο; έτσι με το μάτι.

— Πάνο κάτο;... Διο μεγάλα να ρυφίξεις για τιν γιά-μυ... Παραπάνο δε μπορο...

— Μα έχις θεο επιτέλυς;

— Ε, φτάνι, αφτο ίνε δικί-μας δυλια.

— Εσι το θεο πολι μιν τον πέρνις στο στόμα με τα μεθιζμένα-συ χίλι! — πρόςθεσε ο κάπιλας.

Επικρατι σιοπι.

— Ετσι λιπον, Μαλαν Ιβάνα, όλο κε φοβάστε;

— Ολο κε φοβάμε. Ο τόπος νέος!

— Αφτο ίνε έτσι! Επικίνδινα!

— Τρία, — απελπιστικα σκύζι ο κάλφας. — Ολι-σας να πνιγίτε!..

— Γιατί να πνιγόμε, — ίσιχα αποκρίνοντε ο κάπιλας κι ο Πορφίριτς.

— Κι ος προς το „τρία“, — προςθέτι ο τελεφτέος γι' αφτο ακόμα θα ςχεφτο.

— Τφυ!

— Δόςε δο τιν χάνα!

— Εςι με βαςάνιςες τρις φορες περιςότερο απ' το βάςανό-μυ!

Ο Πορφίριτς εκςετάζι εκ νέυ τιν κάνα κε επιτέλυς προφέρι δίχος όρεκςι:

— Δός-τυ, Δανιιλ Γριγόμιτς!

— Τρία;

— Καλα, δός-τυ τρία... Τί να τον κάνις!.. Μίζερος βλέπις κ' εκςον απ' αφτο... άροςτος κι απο „φθίςι“.

Ο κάλφας ςχεδον μονορύφι πίνι κε τα τρία μεγάλα ποτίρια, λύζι όλι τιν καμπάνια με ολόκλιρι ραγδέα αςίςτολι βριςια κε, κςανα μεθιζμένος, κςανα χτιπιμένος, με τι βοίθια πρόθιμυ ςπροκςίματος, πυ τυ επρόςφερε ο πρόθιμος κάπιλας, κατρακιλάι απ' τι ςκάλα, μετρόντας τα ςκαλοπάτια με το αδιναττιζμένο-τυ πια ςόμα. Ο Προχορ Πορφίριτς κρίβι ίςιχα ςτιν τςέπι τιν κάνα, πυ πίρε για το τίποτε κε εκ νέυ αποτίνετε ςτι γινέκα τυ κάπιλα, προκαταρχτικα βάζοντας το ένα πόδι πάνο ςτο άλο.

— Ετςι λιπον, Μαλαν Ιβάνα, βεβεόνετε, πος το κιριότερο εχι ςτιν πατρίδα ίνε αφτο πυ αφορα το γατίςιο πανιγίρι!..

— Το γατίςιο! Τέτια αιδία!

— Βέβεα! Πιά δα εφχαρίςτιςι!

Τον τέτιο τρόπο τις δράςις-τυ ο Προχορ Πορφίριτς ονομάζι δεκςιότιτα ςτο να επιτίχι „ςτιν κατάλιλι ςτιγμι“ κε τι Δεφτέρα μπορύςε να εποφελιθι τον τρόπο αφτο με μεγάλι ικανοπίιςι μεταχιριζόμενος ςχεδον τις ίδιες φράςις, γιατι ι ανία τις Δεφτέρας παρυςίαζε ςχινες ολότελα όμιες κατα το περιεχόμενο.

Αφυ χυβέντιαζε με τι γινέκα τυ κάπιλα ο Προχορ Πορφίριτς, διεφθινότανε ίτε στο σπίτι φέρνοντας μαζί-τυ σορο απο πράματα, πυ απόχτισε πέζοντας, ίτε πίγενε κάπυ αλυ, σε άλο όχι ασίμφερο μέρος. Ενας απ' τυς γνοστύς-τυ ζύσε στο άλο μέρος τις πόλις, ο μεσσάνος Λυπκοφ, πυ ίτανε προσοδοφόρος για τον Πορφίριτς εκσίσυ σ' όλες τις ιμέρες τις εβδομάδας.

Τιμι 20 κ.

Цена 20 к.

На греческом языке

ГЛЕБ УСПЕНСКИЙ

Дела и знакомства

СКЛАД ИЗДАНИЯ:
Московская 53, Ростов н-Д.
КНИГОЦЕНТР